

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๑

เรื่องบ้านที่น่าอยู่ตอนที่ ๑

ชั้นประถมปีที่ ๒

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

ของ กระทรวงศึกษาธิการ

๑.๕๐

กระทรวงศึกษาธิการ
นิตานร่อยบรรทัด เล่ม ๑

เรื่อง

บ้านทนายอยู่ ตอนที่ ๑

ชนประณมปีที่ ๒

หลวงสำเร็จวรรณกิจ

เรียบเรียง

พิมพ์ครั้งที่ยี่สิบห้า ๔๒๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๐

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑.๕๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของคุรุสภา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

“ขี ! ขะนาง
เดียดัก

ตัวดี
ให้เล่น

ไม่มีเกลน
เทลิคไป”

00807 ๑-2 ๒๕๖3

เจ้าคนน้อย
ไปไหนมา

น่ารัก
หนูเล็ก

ร้องทักว่า
เด็กชายหญิง

เรื่อง “ข้าเป็นลูกคุณแม่ด้วยก็ได้”

เจ้านกน้อย   น่ารัก   ร้องทักว่า
“ไปไหนมา   หนูเล็ก   เด็กชายหญิง
ทั้งรูปร่าง   หน้าตา   น่ารักจริง
ข้ายิ่งดู   ก็ยิ่ง   จำเรณูตา”
สองพี่น้อง   เห็นวิหค   นกพูดได้
ก็พอใจ   อยากจะรัก   ให้นักหนา
ต่างนึกชอบ   ชิงกันตอบ   สกุนา
“ทั้งสองข้า   ไปโรงเรียน   เพียรประจำ”

นกว่า“อ้อ! ไปขีดเขียน เรียนหนังสือ”

แล้วร้อง“ฮือ! มิน่าสม ที่คมขำ

เจ้าทำเพลง กันหรือเปล่า อย่างเราทำ”

แล้วร้องนำ ให้ดู “คัคค”
 ฅ ฅ ฅ

พอนกร้อง เต็กก็รับ ขับเสียงใส

“ฮ้าฮ้าไฮ้ ร้องเพลง เก่งทั้งค”
 ฅ

เจ้ารู้จัก ทักขำ น้าเอ็นด
 ฅ ฅ

ชะ! ช่างรู้ ผูกไมตรี ดีกระไร”
 ฅ ฅ

นกร้องต่อ “อ้อ! จริงแล้ว เกลอแก้วเอ๋ย

เราไม่ผิด กันเลย ที่ตรงไหน

เจ้ามีจิต	ข้านี้	ก็มีใจ
รู้รักใคร่	รู้ซึ้ง	รู้รังแก"
สองพี่น้อง	ห้าวร่อ	ฉอเลาะรับ
"ข้ารักเจ้า	เจ้านับ	เป็นเพื่อนแน่น
มาเถิดมา	ไปกับข้า	อย่าเขื่อนแซ่
จะอ่อนวอน	คุณแม่	ให้เลี้ยงไว้"
นกร้องว่า	"ท่าที	คงดีแน่
ข้าเป็นลูก	คุณแม่	ด้วยก็ได้
ข้าเป็นน้อง	เจ้าเป็นพี่	ติกระไร
ได้ช่วยกัน	รับใช้	งานบ้านเรือน"

แล้วโผผิน
สองพี่น้อง

บินลง
ดีใจ

เกาะตรงไถ่
ใครจะเหมือน

“เอ๊ะ! นี่หนุ   ทำไม   ยังไม่มา
 หรือว่าพา   กันไกล   ไม่เชื่อฟัง”
 สองพี่น้อง   ทนใด   ก็ไปถึง
 เห็นแม่หนึ่ง   หน้าบึ้ง   รีบลงนั่ง
 ยกมือไหว้   “อภัยโทษ   ลูกสักครั้ง
 ที่ไม่ทำ   ตามสั่ง   อย่างที่เคย
 เพราะเจ้านก   ตัวนี้   ที่บนบ่า
 มันชวนหยด   สนทนา   ถ้าลูกเฉย
 มันคงนึก   เสียใจ   ไม่น้อยเลย
 ว่าเราสอง   เฉยเมย   ไม่คบมัน”

นกร้องว่า “คุณแม่ขา พื้ตีนัก
 ใครใครเห็น ก็ต้องทัก ไม่แต่ฉัน
 ปากก็ดี ใจก็ดี ดีครบครัน
 เป็นเสน่ห์ ผูกพัน เอาฉันมา
 เป็นลูกเลี้ยง คุณแม่ แต่วันนี้”
 แม่ชอบใจ “เออ! นกนี้ ดีนักหนา
 ข้างรู้จัก พลอดพรว้า จ्ञำนรรจา
 เป็นลูกข้า ก็ได้ เป็นโรมี
 อยากอยุ่กรง ก็จะหา มาให้เจ้า
 หรือพอใจ จับเจ้า ยอดพฤกษี

แม่ทวด
พลางตีเข้า

“ข้านางแมว
อย่างจ้ง

แล้วกันเจ้า
เสียงดังปุบ

ก็ตามแต่   จะสมัคร   ด้วยรักดี
 แม่จะเลี้ยง   เต็มที่   ไม่ฉันทา"
 นางแมวมอบ   ข้างแม่   แลदनก
 "ชะ! โปดก   ข้างพลอด   ยอดรักษา
 เจ้าเนื้อหวาน   กินสดสด   รสโอชา"
 แล้วแยกเขี้ยว   ตั้งท่า   จะตะครุบ
 แม่ตวาด   "ข้า! นางแมว   แล้วกันเจ้า"
 พลาตี่เข้า   อย่างจัง   เสียงดังปบ
 นางแมวกลัว   ระย้อ   ลงงอฟบ
 เนื้อกระดุบ   กระติบ   ธิบหรีตา

นกร้องว่า
แมวมันใจ

คุณพี่ชา
สอนสั่ง

อย่าโมโห
คงยังได้

“เจ้าคิดเอา	ชีวิตเขา	เพราะทะเลาะ
ชีวิตเจ้า	บ้างล่ะ	รักไหมหว่า
จะว่าไซ	ถูกเป่ล่า	พร้อมข้าวปลา
มีให้กิน	ทุกเวลา	ไม่ขาดแคลน”
สองพี่น้อง	จ้องดูแมว	แล้วคว้านก
เข้ามากอด	ไวักบอก	ตกใจแสน
“ซี!ชะนาง	ตัวดี	ไม่มีเกลน
เดี่ยวก็ตี	ให้เล่น	เตลิดไป”
นกร้องว่า	“คุณพี่ขา	อย่าโมโห
แมวมันโง่	สอนสั่ง	คงยังได้

พี่ไม่เลี้ยง มันจะอยู่ กับผู้ใด

มันเกร ใครใคร เขาก็ขัง”

แมวหมอบนิ่ง นึกอาย ขายหน้านก

“โอ้ออก ถูกหา ว่าโง่งง

เพราะตะกละ เห็นแก่กิน สิ้นยับยั้ง

จนกระทั่ง นกน้อย พลอยว่าเอา”

แม่หว่าว “ฮะ! ฮะ! กระนั้นหรือ

หายหัวดี๊ หายตะกละ ละซีเจ้า

สำนึกตัว อย่างนี้ ดีไม่เบา

ใครใครเขา ก้อภัย ให้ทั้งนั้น”

แม่วร็องว่า	“คุณแม่ขา	นกตีนัก
เขาไม่ยก	ถือโทษ	โกรธเคืองฉัน
ต่อไปนี่	จะมี	ไมตรีกัน
คิดผูกพัน	เป็นเพื่อน	ร่วมเรือนชาน”
เต็กร็องว่า	“ดีแล้ว	นางแมวเอ๋ย
จะได้เคย	รสรัก	สมัครสมาน
เคยรู้แต่	เกลียดทน	คัตรพาล
จนเคยตัว	ชอบประหาร	ตลอดมา”
สืบแต่นั้น	นกค	อยู่เป็นสข
พอส่งเสียง	จักฮัก	แมวมองหา

แล้วร้องรับ เหมียวเหมียว เหลียวหน้าตา

สองพี่น้อง

หยงฮ้า

ทุกวี่วัน

เรื่อง “เขาคือใคร เด็กสากล”

เจ้านกน้อย ร้องถาม ตามประสา
 “คุณพี่ฯ จะไป ไหนกันนั้น”
 เด็กร้องตอบ “พี่ตั้งใจ ไปเที่ยวกัน
 เพราะวันนี้ เป็นวัน เด็กสากล”
 “เด็กสากล คือใคร ที่ไหนพี่”
 แล้วบินรี่ มาหา ทำฉงน
 “เขาดีกว่า หรือเป็นรอง พี่สองคน
 เขาซุกซน อย่างเรา หรือเปล่าเลย”
 เด็กยิ้มย่อง ร้องตอบ “ขอบใจเจ้า

“เด็กสากล
แล้วบินรึ

ก็โอไคร
มหา

ที่ไทน์ฟ
ท่าฉนวน

ที่คอยเฝ้า น้ากระบวน ชวนเฉลย

การไต่ถาม ถ้าใคร ไม่ละเลย

ผู้ใหญ่จัก ชมเชย ว่าน่ารัก

เด็กสากล ก็เหมือนพี่ นี่แหละเจ้า

เรื่องเล่นคุย อย่างเรา ล้วนสมัคร

เมื่อไรพบ เขาเข้า เจ้าต้องทัก

ให้รู้จัก กันไว้ เป็นไมตรี”

เจ้านกพลอย เออออ “อ้อ! อย่างนั้น

แต่แล้วนก อย่างฉัน นะคุณพี่

เขาจะรัก จะเลี้ยง เยี่ยงไยดี

หรือแสรังรัก พอเป็นที่ แล้วรังแก
 อย่างเจ้าดำ ทำกับฉัน วันวานนี้
 ไปรยข้าวล่อ แล้วลอบตี หลบแทบแย้”
 เด็กร้อง“อ้อ! เจ้านั้น มันสาระแน
 อย่างนางแมว ที่คุณแม่ เคยตเอา
 เด็กสองคน เพื่อนบ้านเรา เจ้าเห็นไหม”
 นกว่า“เห็น ทำไม ต้องถามเล่า
 เขาออกมา ก็เห็น ทุกเย็นเช้า”
 เด็กหัวร่อ “รู้หรือเปล่า เขาชาติไร”
 นกตอบว่า “ชาติฝรั่ง กระมังพี่

อย่างเจ้าดำ
ไปรยข้าวล่อ

ทำกับฉัน
แล้วลอบตี

วันวานนี้
หลบแทบแย้

ดูท่วงที	ข้อตรง	ไม่สงสัย
เมื่อวานขึ้น	ผ่านมา	มีแก้ไข
หยิบขนม	โยนให้	ไผ่จะคบ"
เด็กดีใจ	ได้ช่อง	รีบร้องตอบ
"ชะ! คงชอบ	ละสิเจ้า	เขาประจบ
นี้แหละที่	เขาเรียก	รักแรกพบ
ทั้งเด็กนก	ต่างเคารพ	ซึ่งไม่ตรี"
นกบอกว่า	"เขาใจดี	เหมือนพี่แหละ
จึงได้แะ	ฟังฉันดู	แล้วจู้จี้
กันสองคน	ประหนึ่งว่า	นึกปรานี

เหมือนเมื่อพี่ พบฉัน วันนั้นเที่ยว"
 เต็มว่า "เขา กับพี่ นี่แหละเจ้า
 ผู้ใหญ่เฝ้า สนใจ ไล่ไล่เหลียว
 บำรุงเลี้ยง ฟุ่มพัก นักที่เดียว
 ให้เล่าเรียน เพื่อให้เชี่ยวชาญ
 สอนให้เลี้ยง แมวหมา เมตตานก
 อะไรชั่ว สกปรก ไม่ปรารถนา
 เมื่อเติบโต จะได้ดี มีปัญญา
 รับผิดชอบ กับใครใคร ได้ทั้งนั้น"
 นกว่า "มี เขากับพี่ เท่านั้นหรือ

ที่ได้ชื่อ   เด็กสากล   คนขยัน”
 เด็กว่า “มี   อีกสิเจ้า   หลายเผ่าพันธุ์
 เพียงแต่อยู่   ไกลกัน   เท่านั้นเอง
 มีเด็กแจ็ก   เด็กแขก   แปลกแปลกชาติ
 ล้วนรักกัน   ราวกับญาติ   ไม่ตรีเพ่ง
 การชิงชัง   เป็นความชั่ว   ต่างกลัวเกรง
 ยึดถือเพลง   ‘ปลุกรัก’   ปักจิตใจ
 เจ้าอยากฟัง   พี่จะลอง   ร้องเดี๋ยวนี้”
 นกว่า “เฮา   สิพี่   สนุกใหญ่
 นั้นจะร้อง   ตามพี่”   เด็กดีใจ

การชิงช้า
ยัดถ่อเพลง

เป็นความขำ
“ปลุกรัก”

ต่างกลัวเกรง
ปักจิตใจ

กระแอมไอ แล้วขึ้นเสียง สำเนียงครวญ

“อ้าเพื่อนเรา ตัวเล็กเล็ก เด็กทั่วโลก

ปลื้มในโชค มา, ฮ่าเฮ มาเส่สรวล

มาปลุกรัก เล่นสนุก ทุกกระบวน

อยู่ใกล้ไกล ขอชวน มาชมนม

เมื่อเติบโต ไปวันหน้า ได้ค้าคบ

ได้แย้มยิ้ม ยามประสพ หึงสาวหนุ่ม

ไม่บูดบึ้ง หรือขึงเคียด หรือแค้นคุม

เพราะว่าเรา เคยเป็นกลุ่ม เด็กสากล”

นกว่า “เก่ง แท้เก่ง เพลงของพี่

นกว่าเก่ง
เสียงก๊ด

เก่งแท้
ร้องก๊ก๊ก

เพลงของพี่
ไม้ขัดสน

เสียงก็ดี	ร้องก็ชัด	ไม่ขาดสน
ช่างไพเราะ	เพล็นฟัง	ตั้งต้องมนต์
ที่ปลุกรัก	ให้ทุกคน	กอดคอกัน”
แม่ไต่ย็น	เสียงห้าวร่อ	ประจ้อประแจ
นกกับลูก	ถูกกันแน่น	ไม่แปรผัน
เดินเข้ามา	ถามว่า	“เจ้าโจษจัน
เรื่องสำคัญ	อะไร	แม่ไคร่รู้”
เด็กตอบว่า	“น่าเอ็นดู	เจ้านกน้อย
มันล่าออย	ซักจัน	สำคัญอยู่
ว่าใครคือ	เด็กสากส	คนที่ครู

และพ่อแม่ อุ้มชู ทักว้วัน”

แม่ว่า“เจ้า ร้องเพลงนั้น กันด้วยหรือ”

นกว่า“ซื้อ เพลง‘ปลูกรัก’ สัมครมนั้

ข้างสมซื้อ สมทำนอง คล้องจองกัน

แล้วก็ฉัน ร้องด้วย ช่วยครั้นเครง

แม่ว่า“ฮะ! รู้ทุกอย่าง เจ้าช่างพลอด”

เติกว่า“ฉัน จะกกกอด ให้สมแกง

ได้พร้อมพรัก ร่วมรัก ร่วมร้องเพลง”

นกว่า“เกรง แต่เจ้าดำ ตัวสำคัญ”

แม่ปลอบว่า “ข้าทำโทษ มั่นให้แล้ว

เออเนื้โย หนยังแก่ว ไม่ผายผัน

ที่โรงเรียน คงจะ สนุกกัน"

เติกว่า"แหม! มีของขวัญ แจกทุกคน

คุณครูว่า จะให้มี ก็ฟังก่อน

พอสายหน่อย ร้องอวยพร ประสิทธิ์ผล

แต่พ่อแม่ และผู้ใหญ่ ทั่วสากล

แล้วร้องเพลง 'ปลุกรัก' จน จะเสร็จงาน"

แม่เตือนว่า "ไปเถอะนะ เดี่ยวจะสาย"

นกว่า"แล้ว ตอนบ่าย จะกลับบ้าน

อย่าลืมของ ติดมื่อ มาให้ทาน

แก่นกน้อย นาสงสาร สักเล็กน้อย

ที่โรงเรียน

ดีกว่าแหม

คงจะ

มีของขวัญ

สนุกกัน

แจกทุกคน

จบนิทานร้อยบรรทัด เรื่องที่ 2

คำนำ

หนังสืออ่านวิชาภาษาไทย เรื่อง “นิทานร้อยบรรทัด” เล่ม ๑
นี้ กรมวิชาการได้มอบหมายให้หลวงสำเร็จวรรณกิจ เรียบเรียงขึ้น
เพื่อใช้เป็นหนังสือแบบสอนอ่านวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถม
ป.๑
ป.๒

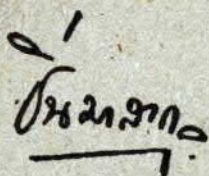
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำแบบเรียนเพื่อใช้เป็นหนังสือแบบ
สอนอ่าน วิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา เรื่อง “นิทาน
ร้อยบรรทัด” เล่ม ๑ ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้.

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๐๑

(ลงนาม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ออมทรัพย์วันละนิด ออมสินวันละหน่อย มีกินมีใช้ในภายหน้า

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายกำธร สติรกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๒๓ กันยายน ๒๕๒๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๑๙

เลขที่

TP ๒๐.๓